

Sne i februar

Det sneede den aften, da vi mødtes.
Fnuggene de farved' jorden hvid.
Og jeg husker, hvordan kærligheden fødtes,
for du var så varm og stemmen var så blid.

*Men kroppen ville mere end forstanden,
så ingenting er rigtig, som det var.
Og nu er vi lige gået fra hinanden,
men der falder stadig sne i februar.*

Vi glemte alt omkring os i caféen.
Vi sad og svømmed' lisså stille hen.
Og mens vi vandred' hjemad i alléen
så kyssede' vi hinanden varmt igen.

Men kroppen ville mere end forstanden, . . .

Det sneede den aften da du svigtede'.
Jeg sad og ventede' hele natten lang,
men jeg brugte tiden på og skrive digtet,
som endte med at bli' til denne sang.

Men kroppen ville mere end forstanden, . . .

Tekst og Musik: Peter Vesth